

[Bertel Dahlgaard.]

nærmere i det Udvalg, som jeg forstaaer vil blive nedsat.

Hoff: Paa mit Partis Vegne vil jeg gerne give Tilslutning til Fremme af det foreliggende Lovforslag, hvis Bestemmelser i det store og hele maa anbefales som ganske rimelige. Selve Lovforslaget giver mig imidlertid Anledning til en Række Betragtninger over Forsikringsvæsenet herhjemme i Lighed med dem, som det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard var inde paa.

Det er jo saadan, at der findes en Række Forsikringsgrupper, som er af den allerstørste Betydning for det store Flertal af Medlemmerne af det danske Samfund, enten fordi det drejer sig om ligefrem lovpligtige Forsikringer, eller fordi det er Forsikringer, som anses for at være nogenlunde uundværlige. Det drejer sig i første Linie om Livsforsikringer, Ansvarsforsikringer og Ulykkesforsikringer. Enten er disse Forsikringer lovpligtige, saaledes at de direkte paatvinges Folk, eller man anser dem for nødvendige, fordi man i mange Tilfælde regner med, at det enten er den eneste eller i alle Tilfælde den bedste Maade, hvorpaa man kan sikre sin efterladte Ægtefælle eller sine Børn, og derfor er det af allerstørste Betydning, at det Grundlag, hvorpaa hele denne Forsikringsvirksomhed hviler, er reelt og saadant, at det økonomisk er det bedst mulige for Forsikringstageren.

Hvis man ser paa de Præmiebeløb, som hvert Aar vandrer fra Smaafolks Lommer over i Forsikringsselskabernes Kasser, bliver det ganske klart, at her er et Omraade, hvor det ubetinget maa være Samfundets Opgave at vejlede den enkelte, saaledes at han bliver sikret mod urimelig Udbytning. Nu er det let at sige, at de Forsikringer, som ikke direkte er lovpligtige, kan man blot lade være med at tegne, man tvinges ikke til det, og desuden har man Lov til, før man tegner sin Forsikring, selv at undersøge, hvad man binder sig til, og hvad man opnaar. Det lyder kønt, men stemmer meget daarligt med de faktiske Forhold, thi for det første er det en Erfaringssag, at de færreste Mennesker gennemlæser en Forsikringspolice, før de underskriver den, og selv om de gør det, vil det i mangfoldige Tilfælde være meget tvivlsomt, om de virkelig derved bliver klar over Rækkevidden af dens Indhold, og endelig er det meget vanskeligt for den, der ikke er forsikringskyndig, at blive klar over Forsikringens reelle Værdi, det vil sige

den Pris, man betaler for Risikomomentet, som normalt ligger i Chancen for den forsikrede tidlige Død.

Alt dette bevirker, at en almindelig lille Mand i Samfundet, en Arbejder, en Kontormand, en Husmand eller en handlende, eller hvad han kan være, som vil tegne en Forsikring for at sikre sin Kones Eksistens, hvis han selv skulde dø, eller sikre Børnene en ordentlig Uddannelse, handler næsten i Blinde, naar han skal vælge en dertil egnet Forsikring. Og hertil kommer, at en Forsikring i de fleste Tilfælde ikke er noget, man beslutter sig til at tegne efter moden Overvejelse. En Række Forsikringsagenter undersøger omhyggeligt, naar Folk bliver forlovet eller gift eller faar Børn, og saa kommer de og belejrer ens Telefon eller kommer paa alle Tider af Døgnet for at høre, om der ikke er noget, de kan gøre, om de ikke kan opnaa at faa tegnet en Forsikring, og jeg tror, at der hører mere end almindelig Karakterstyrke til for at slippe af med en Forsikringsagent, hvis man skal blive ved med at være høffig over for ham. Derfor ser vi det meget triste, at der tegnes et uhyggeligt stort Antal Forsikringer, som meget hurtigt ophører, fordi den paagældende har tegnet paa et urimeligt Grundlag, ikke kan klare sine Forpligtelser, eller hvad det kan være.

Der har været rettet en ret skarp Kritik mod hele dette Forsikringsvæsen herhjemme. Jeg vil specielt henlede Opmærksomheden paa en Bog af Redaktør, cand. polit. Bjørn Svensson, som meget grundigt og indgaaende kommer ind paa alle disse Forhold. For en ikke sagkyndig ser det ud til at være et særdeles solidt Grundlag, han bygger sin Kritik paa.

Alt dette gør det rimeligt, at Lovgivningsmagten interesserer sig for at skabe en langt større Sikkerhed for de forsikrede, saa at man ikke alene lader Forsikringsraadet sørge for, at Præmierne er høje nok, saadan at der er den Sikkerhed hos Selskaberne, som man har Krav paa, men at man ogsaa paaser, at Præmierne er lave nok, og det er aabenbart dér det kniber. Det synes mig, som om vor nuværende Lovgivning byder de forsikrede en alt for ringe Sikkerhed, en alt for ringe Oplysning om, hvad man opnaar af Rettigheder og paatager sig af Forpligtelser, og hvordan Forholdene er de forskellige Selskaber imellem. Vi bør indrette denne Lovgivning saaledes, at der bliver langt større Klarhed paa alle vigtige Punkter, eventuelt saadan, at man direkte lader i hvert Fald de lovpligtige